RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 106.988 van 24 mei 2002
in de zaak A.111.437/XIV-6926.

In zake : 1) XXX,
2) XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. MAESSCHALK,
kantoor houdende te 7100 LA LOUVIERE
Rue Albert I 25

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, de eerste geboren op 30 maart 1962, de tweede op 5 september 1973, en beiden van Tsjechische nationaliteit, op 11 oktober 2001 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 september 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 22 november 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. MAESSCHALK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 7 augustus 2001 en verklaren zich vluchteling op 8 augustus 2001.

1.2. Op 10 augustus 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, wat verzoeker betreft, is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde het Tsjechisch staatsburgerschap te bezitten en van Hongaarse origine te zijn. U leerde in 1991 uw vrouw kennen die van Roma-origine is. Toen zij in de firma Skoda kwam werken, waar ook u werkzaam was, werd u naar een andere dienst overgeplaatst, waar u minder verdiende. U hebt er ontslag genomen omdat u er te weinig verdiende, waarna u uit de woning van de firma werd gezet. Ook op uw laatste werkplaats nam u ontslag toen uw vrouw er werd

ontslagen bij een afslanking, in april 2001. In 1991 werd uw vrouw op de trein door skinheads geslagen. Sinds eind 2000, toen jullie nog de enige Roma-familie in het dorp waren, werden jullie geviseerd door de skinheads. Ze kwamen regelmatig naar uw huis en riepen dan beledigingen. Ze gooiden ook stenen naar uw huis. U diende echter geen klacht in, omdat de burgemeester ermee instemde en u uit het dorp weg wou. De burgemeester wou uw woning, die in slechte staat was en waarvan hij beheerder was, ook niet restaureren. Omdat uw kinderen ziek werden door de slechte woonomstandigheden wilde de sociaal assistente hen van jullie wegnemen. Ook op school werden uw kinderen door de andere kinderen gepest. Op 20 juli 2001 bood de burgemeester u geld aan om te vertrekken. U nam het aan en verliet Tsjechië begin augustus 2001 om naar België te komen, waar u op 8 augustus 2001 asiel hebt aangevraagd. U bent in het bezit van een identiteitskaart, een internationaal paspoort, een geboorteakte, een huwelijksakte en een attest dat u in 1993 een woning werd toegewezen.

Uit een vergelijking van uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u dat u bij de firma Skoda ontslag nam omdat u er te weinig verdiende (zie CGVS p.3), terwijl uw vrouw verklaarde dat jullie beiden er ontslagen werden (zie CGVS p.3). U verklaarde dat u en uw vrouw van februari 2001 tot april 2001 bij de firma Hutchinson werkten en dat uw vrouw er ontslagen werd (zie CGVS p.6), terwijl uw vrouw verklaarde dat ze na haar werk bij Skoda geen werk meer had gevonden en dat u reeds sinds zes jaar niet meer werkte (zie CGVS p.3). U verklaarde verder dat skinheads stenen naar uw huis gooiden, maar dat ze uw ruiten niet konden raken omdat er een hek rond de tuin stond, en dat u hiertegen geen klacht indiende (zie CGVS p. 4), terwijl uw vrouw beweerde dat ze tot zesmaal toe uw ruiten stuk gooiden en dat er telkens een klacht werd ingediend (zie CGVS p. 4). U verklaarde dat uw vrouw in 1991 door skinheads werd geslagen (zie CGVS p.3), terwijl uw vrouw zei dat ze veel recenter werd aangevallen, namelijk een keer drie jaar geleden en de laatste keer rond Kerstmis 2000 (zie CGVS p. 4). Tenslotte verklaarde u dat u de ochtend van 20 juli 2001 15.000 Tsjechische kronen ontving van de burgemeester, waarmee u begin augustus vertrok (zie CGVS p.5). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat jullie het geld pas op 6 augustus 2001, de avond voor jullie vertrek, ontvingen en dat het 11.000 Tsjechische kronen waren (zie CGVS p.6).

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (een identiteitskaart, een internationaal paspoort, een geboorteakte, een huwelijksakte en een attest dat u in 1993 een woning werd toegewezen) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze enkel uw identiteit bewijzen. De foto's van uw huis en de toewijzingsakte wijzigen evenmin bovenstaande vaststellingen aangezien ze de tegenstrijdigheden niet kunnen weeleggen of verklaren.

(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, wat verzoekster betreft, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde het Tsjechisch staatsburgerschap te bezitten en van Roma-origine te zijn. U kon geen werk meer vinden, nadat u nog vóór 1993 kortstondig voor een firma, Skoda, had gewerkt. U en uw man zouden er samen ontslagen zijn. U hebt ook uw woning moeten verlaten omdat u de huur niet meer kon betalen. De woonomstandigheden in de sociale woning, waarin u nadien woonde, waren zeer slecht. Zes keer zouden de ruiten van deze woning door skinheads ingegooid (zijn). U ging hiertegen telkens klacht indienen, zonder dat dit enig resultaat opleverde. U bent ook tweemaal door skinheads geslagen, eenmaal drie jaar geleden en de tweede maal rond Kerstmis 2000. Bij de tweede aanval hebt u een klacht ingediend, die ook geen resultaat opleverde. Uw man zou ook voortdurend omwille van zijn Hongaarse origine beledigd zijn en in 1994 een keer zijn geslagen door portiers van een restaurant die jullie niet wilden binnenlaten. Op school werden uw kinderen door de andere kinderen gepest en door de slechte omstandigheden in uw woning werden ze ziek en wilde de sociale dienst hen van jullie wegnemen, nadat de dokter hierover een rapport had geschreven. Toen jullie om hulp gingen vragen stelde de burgemeester jullie voor om het dorp te verlaten en gaf hij jullie geld om

tickets mee te kopen. U vertrok de volgende dag uit Tsjechië om, samen met uw twee minderjarige kinderen, naar België te komen, waar u op 8 augustus 2001 asiel hebt aangevraagd. U bent in het bezit van een identiteitskaart, een internationaal paspoort, een geboorteakte, een huwelijksakte en de geboorteaktes van uw twee kinderen.

Uit een vergelijking van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u dat u en uw man op het werk bij Skoda ontslagen werden (zie CGVS p.3), terwijl uw man zei dat jullie zelf ontslag namen omdat men zijn salaris had verminderd (zie CGVS p.3). U verklaarde nadien, sinds 1993, niet meer gewerkt te hebben en uw man werkte de laatste zes jaar niet meer, sinds hij bij de firma Armabeton wegging (zie CGVS p.3), terwijl uw man verklaarde dat jullie beiden nog van februari 2001 tot april 2001 werkten bij de firma Hutchinson, waar u ontslagen werd, waarna ook hij ontslag nam (zie CGVS p.6). Verder verklaarde u dat tot zesmaal toe de ruiten van uw woning werden ingegooid, waarna u telkens klacht indiende (zie CGVS p.4), terwijl uw man beweerde dat ze wel met stenen gooiden, maar dat ze er niet in slaagden de ruiten stuk te gooien en dat er geen klacht werd ingediend (zie CGVS p.4). Wat betreft het feit dat de sociale dienst uw kinderen wou afnemen, verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij een controle uitvoerden waarbij de slechte toestand van uw woning werd vastgesteld (zie DVZ vraag 42), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze niemand stuurden, maar dat ze het van de dokter hadden vernomen (zie CGVS p.6). Voorts verklaarde u dat de burgemeester op 6 augustus 2001, de avond voor uw vertrek naar België, 11.000 Tsjechische kronen gaf (zie CGVS p.6). Uw man verklaarde dat hij de ochtend van 20 juli 2001 reeds kwam en 15.000 kronen gaf (zie CGVS p.5). Tenslotte verklaarde uw man dat u in 1991 door skinheads werd geslagen (zie CGVS p.3), terwijl u verklaarde dat u tweemaal werd geslagen, namelijk drie jaar geleden en de laatste keer rond Kerstmis 2000 (zie CGVS p. 4).

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (een identiteitskaart, een internationaal paspoort, een geboorteakte, een huwelijksakte en de geboorteaktes van uw twee kinderen) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze enkel uw identiteit bewijzen. De toewijzingsakte van uw huis en de foto's van uw huis wijzigen evenmin bovenstaande vaststellingen aangezien ze de tegenstrijdigheden niet kunnen weerleggen.

(...).".

2. Overwegende dat verzoekers een enig middel ontwikkelen dat als volgt luidt:

"Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht van administratieve beslissingen in combinatie met het artikel 52 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekers oordelen dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid is te buiten gega(a)n en de artikelen 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 52 van de wet van 15 december 1980 heeft geschonden aangezien de Commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat er tegenstrijdigheden bestonden tussen de feitenrela(s)zen van verzoekers hoewel verzoekers niet werden gehoord in de taal van hun keuze of met een tolk die hun taal machtig was.

Immers tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemde(n)lingenzaken werden verzoekers op 10 augustus 2001 bijgestaan door een Poolse vrouw als tolk, die noch de T(s)jechische noch de Slovaakse taal machtig was.

Nochtans staat op het verhoorblad dat de gezegden van verzoekster werden vertaald uit het Tsjechisch en de gezegden van verzoeker uit het Slovaaks (zie DVZ. p. 13). Bovendien werd verzoeker verhoord om 13h00 en verzoekster om 14h30 hetgeen tegengesteld is aan hetgeen geakteerd werd op het verhoorblad. Verzoekers hadden beiden de indruk te spreken tegen een computer.

Tijdens het verhoor bij de Commissaris-generaal heeft zich(t) opnieuw een vertalingsprobleem gesteld: verzoeker verstond zeer slecht wat er werd gezegd. Aangezien verzoeker ven (van) Hongaarse origine is en zijn moedertaal Slovaa(k)s(e) is, beheerst verzoeker het Tsjechisch niet zeer goed en enkel indien men traag spreekt. Dat er niet traag werd gesproken.

Op het formulier ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd duidelijk gesteld dat de taal van oorsprong Slovaaks was (zie DVZ vraag 12) en toch werd verzoeker bij het CGVA(S) verhoord in het Tsjechisch door de tolk nummer 462 (zie CGVS p. 1).

Het overgrote deel van de tegenstrijdigheden tussen de feitenrelazen van verzoekers zijn dan ook te wijten aan de foute interpretaties van hun gezegden.

Dat verzoekers bovendien menen dat de Commissaris-generaal het geheel van de feiten dient in overweging te nemen en niet enkel deze elementen die de beslissing om het statuut van vluchteling te geven negatief beïnv(l)oeden.

De Commissaris-generaal heeft de reële en actuele situatie van Tsjechië niet in overweging genomen en heeft zijn beslissing dus niet correct en niet afdoende gemotiveerd. Verzoekers verwijzen hierbij naar het rapport van Amnesty International die de volgende feiten neerschrijven.

"Roma

Er was veel kritiek op de in januari in kracht getreden nieuwe vreemdelingenwet, die de politie de bevoegdheid geeft willekeurig op te treden. Artikel 5 somt de documenten op waarnaar de politie mag vragen als een buitenlander een verzoek voor een verblijfsvergunning indient. De vrees bestond dat de politie deze bevoegdheid zou gebruiken om met name van Roma te eisen dat ze al deze documenten overleggen. Bovendien geeft artikel 65 buitenlandse echtgenoten van Tsjechische staatsburgers recht op een permanente verblijfsvergunning, maar onthoudt dit recht aan echtgenoten van buitenlanders met een permanente verblijfsvergunning. Aangezien veel uitkeringen en elementaire sociale voorzieningen zijn gekoppeld aan een permanente verblijfsvergunning, konden de autoriteiten veel buitenlandse gezinnen het recht op een uitkering of op werk ontzeggen. Met name veel Roma aan wie bij het uiteenvallen van de Tsjecho-Slowaakse Federatie in 1993 het Tsjechisch staatsburgerschap was geweigerd, en die het sinds die tijd ook niet verworven hadden, hadden te lijden onder deze wet.

Er waren berichten over racistisch geweld tegen Roma en beweringen dat de autoriteiten zouden hebben verzuimd om zulke incidenten afdoende te onderzoeken.

Zo'n vijftien skinheads riepen in februari in een café in Náchod racistische beledigingen en vielen vijf Roma aan en een andere man, die ze op zijn hoofd sloegen, waardoor hij een tand brak. Gabriela Farkasová, de Roma-adviseur van het districtsbestuur, die getuige was van de aanval, slaagde erin de bar te verlaten en de politie te bellen. Hoewel de Roma-slachtoffers enkele aanvallers konden identificeren, zou de politie op dat moment verzuimd hebben hen op te pakken of zelfs maar hun identiteit op de juiste wijze vast te leggen. Vervolgens werden alle slachtoffers verhoord over het incident en hielpen ze bij de identificatie van een van de aanvallers met behulp van gegevens over plaatselijke skinheads. De meeste skinheads kwamen echter niet uit de buurt en de politie liet de slachtoffers geen foto's zien van skinheads van buiten de streek. Kennelijk behandelde de politie het incident meer als een caféruzie dan als een racistische aanval.

In augustus liet het VN-Comité inzake de Uitbanning van Rassendiscriminatie weten bezorgd te zijn over het toenemend aantal racistische aanvallen op minderheidsgroepen, met name Roma, en het merkte daarbij op dat hiervan dikwijls niet eens melding wordt gemaakt. Het comité liet ook weten bezorgd te zijn over het gebrek aan doelmatigheid van en vertrouwen in het strafrechtstelsel als het gaat om het voorkomen en bestrijden van racistische misdrijven, en over de ondoeltreffende tenuitvoerlegging van de bestaande wetgeving bij de vervolging van mensen die zich schuldig maken aan het aanzetten tot rassenhaat. Ook liet het comité weten bezorgd te zijn over de onterende behandeling waaraan leden van de politiemacht minderheidsgroepen onderwerpen. Het adviseerde de regering strengere maatregelen te nemen om de handhaving van de strafrechtelijke bepalingen ten aanzien van misdrijven met een racistische achtergrond te verbeteren, en de trainingsprogramma's voor politieagenten en functionarissen die belast zijn met de handhaving van de wet inzake racistische misdrijven, voort te zetten en verder uit te bouwen."

De verzoekers wensen ook punt voor punt de beslissing te beantwoorden en wensen aan te tonen dat er niet afdoende werd gemotiveerd.

1. De (het) ontslag van SKODA.

Dat vezoekers beiden steeds dezelfde feiten hebben weergegeven namelijk dat verzoekster werd ontslagen omwille van haar Roma origine en het verplicht ontslag nemen van verzoeker omdat het salaris niet volstond om van te leven.

Er was geen tegenstrijdigheid tussen de twee verschillende verklaringen. Verzoekers werden simpelweg niet verstaan door de vertaler-tolk.

2. Geen werk.

Deze tegenstrijdigheid is uit te leggen door het feit dat XXX wel degelijk werk had gevonden bij Armabeton en bij Hutchinson maar dat het ging om werk in werkbrigades. Dit is werk zonder dat er geldige papieren zijn om dit werk te doen. Verzoeker verbleef immers illegaal in het land en kan onmogelijk zelf legaal werken. Dit was werk voor een beperkte periode.

Wann(n)eer verzoekster wordt verhoord o(v)ber het werk, spreekt verzoekster enkel over het legaal werk van haar echtgenoot en niet over het 'zwart ' werk.

3. De stenen die naar het huis werden gegooid.

De skinheads hebben stenen naar het huis van verzoekers gegooid. De eerste malen werden de ruiten van het huis niet geraakt maa(a)r vervolgens, toen de deur van de omheining werd geforceerd, kon men dichter bij het huis komen en de ruiten kapot gooien. De politie werd op de hoogte gesteld, doch (ze) is maar de eerste 3 keer ter plaatse gekomen en heeft vervolgens geweigerd zich nog te verplaatsen.

4. De kinderen die geplaatst konden worden.

Het is wel degelijk de dokter die de sociale dienst heeft gecontacteerd omdat deze de kinderen wou plaatsen.

De kinderen waren immers ziek omdat de levensomstandigheden in het huis onmogelijk waren om gezond te leven. Het gebeurt dan ook regelmatig dat Roma kinderen worden weggehaald bij hun familie en door anderen geadopteerd zonder dat de ouders daarmee akkoord gaan. De ouders verliezen hun kinderen op die manier. Verzoekers wouden (wilden) alles doen om dit te voorkomen ook al dienden ze daarvoor het land te verlaten.

5. De aanvallen van skinheads.

Ook hier dient de verklaring voor de tegenstrijdigheid gezocht te worden in de vertaalproblemen.

Hetg(g)e(e)n in werkelijkheid is gebeurd, us (is) hetgeen verzoekers uitleggen:

"Met Kerstmis 2000 liep N. naar de pomp om water te halen en skinheads sloegen en schopten haar in elkaar. De skins zeiden tegen haar wanneer je dit aan de politie verteld bee(ë)indigen we jou(w) leven voorgoed. De zelfde situatie ging door wa(a)nneer zij inkopen ging doen in januari 2000.

De derde keer, in februari 2000, ging N. en de kleine O. jr. naar Rokycany met de trein. O. werd twee maal in zijn ges(z)icht geslagen en N. werd geschopt en geslagen."

6. Het bedrag gegeven door de burgemeester.

De burgemeester heeft wel degelijk 15.000 kr. gegeven en daarvan werden 11.000 Kr gebruikt om de treinticketten mee te betalen. Het gaat dus niet om een tegenstrijdigheid doch om een begripsfout.

Verzoekers zijn dus van mening dat de beslissingen genomen door de Commissaris-generaal slecht gemotiveerd zijn en dat deze dus dienen vernietigd te worden want de wet van 29 juli 1991 werd niet gerespecteerd.";

2.1. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbenden in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissingen is gekomen zodat zij in staat zijn te weten of het aangewezen is zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft; dat uit het verzoekschrift tot nietigverklaring kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de bestreden beslissingen de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze afdoende moeten zijn; dat uit de analyse van het middel zal blijken dat ook aan dit vereiste is voldaan;

Overwegende dat verzoekers in het eerste onderdeel van hun enig middel in essentie betogen dat het grondig is misgegaan met de vertalingen door de tolken in de diverse stadia van de administratieve procedure en dat de tegenstrijdigheden die worden weerhouden in de bestreden beslissingen hierdoor te verklaren zijn;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat voor de Dienst Vreemdelingenzaken het gesprek met verzoeker werd gevoerd in het Slowaaks, met een vertaling van dit gesprek in het Nederlands; dat verzoeker werd bijgestaan door een tolk Slowaaks-Nederlands; dat verzoeker immers antwoordde op vraag 12 van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn taal van oorsprong het Slowaaks is; dat verzoeker niet wou dat het door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken opgesteld verslag hem werd voorgelezen; dat desbetreffend wordt verwezen naar bladzijde 13 van de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst; dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken 01.10 uur in beslag nam, zodat het ging om een grondig verhoor, wat door verzoeker niet wordt betwist; dat verzoekster op dezelfde vraag antwoordde dat haar

taal van oorsprong het Tsjechisch is; dat zij bijgevolg werd bijgestaan door een tolk Tsjechisch-Nederlands; dat het onderhoud met verzoekster 1.20 uur in beslag nam, wat wijst op een ernstig verhoor; dat verzoekster de door haar afgelegde verklaringen heeft ondertekend, na herlezing van deze verklaringen, waarin zij volhardt; dat verzoekers bijgevolg geen voorbehoud hebben geformuleerd betreffende het optreden van de tolken bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat verzoekers voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden bijgestaan door een Tsjechische tolk die hun verklaringen heeft vertaald in het Nederlands; dat verzoekers op het einde van hun verhoor verklaarden dat alles in orde was en dat zij alles hadden verteld wat in hun verzoekschrift in dringend beroep stond; dat zij geen voorbehoud formuleerden betreffende de vertalingen;

Overwegende dat uit wat vooraf gaat volgt dat het eerste onderdeel van het enig middel van verzoekers feitelijke grondslag mist wanner zij stellen dat “het overgrote deel van de tegenstrijdigheden tussen de feitenrelazen van verzoekers dan ook te wijten zijn aan de foute interpretaties van hun gezegden.”;

2.2. Overwegende dat verzoekers in het tweede onderdeel een beroep doen op een rapport van Amnesty International dat betrekking heeft op het lot van de Roma-bevolking in Tsjechië; dat verzoekers de inhoud van dit rapport niet betrekken op hun persoonlijke situatie, zodat het niet dienstig kan worden aangevoerd en niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden;

2.3. Overwegende dat verzoekers in het derde onderdeel van hun enig middel overgaan tot een analyse van de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissingen werden weerhouden;

Overwegende dat het niet toekomt aan de Raad van State om het onderzoek van de Commissaris-generaal over te doen; dat het wel toekomt aan de Raad om na te gaan of de vastgestelde tegenstrijdigheden van die aard zijn dat zij het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig maken; dat dit wel degelijk het geval is, omdat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op alle relevante onderdelen van het vluchtrelaas van verzoekers, zodat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten dat hun asielaanvraag
bedrieglijk is; dat de weerhouden tegenstrijdigheden immers betrekking hebben op de arbeidssituatie van verzoekers, op de aanvallen door skinheads, op de kinderen van verzoekers,
die eventueel geplaatst zouden worden en op het bedrag dat verzoekers zouden hebben gekregen van hun burgemeester om hun dorp te verlaten; dat deze elementen de directe aanleiding waren voor de vlucht van verzoekers uit hun land van herkomst; dat in de bestreden

beslissingen op goede gronden werd overwogen dat de vluchtmotieven van verzoekers geen steek houden en evenmin eerlijk zijn; dat het derde onderdeel van het enig middel ongegrond is en dat artikel 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen oordeelkundig werd toegepast in de bestreden beslissingen; dat tenslotte uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat in voornoemde beslissingen wordt uitgegaan van een correcte feitenvinding, die steun vindt in het administratief dossier;

3. Overwegende dat verzoekers geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig mei tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**